

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.245/2015/5.szám

A **(település 2. neve)**i Ítéletábla a Bárándy és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Tordai Nándor és Dr. Bárándy Péter ügyvéd) által képviselt felperesnek - a dr. Kertész László ügyvéd által képviselt alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a **(település 2. neve)**i Törvényszék 2014. október 20. napján kelt 7.P.20.742/2014/12. számú ítélete ellen az alperes 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja.**

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 31 750 (harmincegyezer-hétszázötven) Ft másodfokú perköltséget, valamint az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak 80 000 (nyolcvanezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Ismeretlen személyek 2006. szeptember 17-én több magyar sajtótermék szerkesztőségének eljuttatták **(miniszterelnök neve)** akkori miniszterelnököknek az **(párt neve) (település neve)**n tartott zárt ülésén 2006. május 26. napján előadott záróbeszédéről készült hangfelvétel részletét. A beszéd tartalma és megfogalmazása sokakban felháborodást keltett, országszerte tüntetéseken követelték a miniszterelnök lemondását.

A felperes 2006. évben az **(párt neve)** egyik vezető politikusa volt.

A **(folyóirat neve)** című folyóirat 2013. május 23-i lapszámában „Egy nő, két férfi, egy eset” címmel az alperessel a 2006. évi ún. „/**település neve**/-i beszéd” nyilvánosságra hozatalával kapcsolatosan készült interjút közölte.

Az interjúban az alperes elmondta, 2006. év nyarán **(személy neve)** lakásában tartózkodott, amikor nevezetthez vendégek érkeztek, akik a lakás egy másik helyiségében vendéglátójuknak lejátszottak egy hangfelvételt, amelyről a miniszterelnök, **(miniszterelnök neve)** hangját hallotta. Elmondta, látta a vendégeket, „egy nőt és két férfit”. Az újságíró azon kérdésére, hogy kik voltak ezek a személyek, az alperes a következő választ adta: „Akkori szocialista politikusok, felsővezetők, **(keresztnevek felsorolása)**, utóbbi nyilván nem **(/miniszterelnök neve/**”. A vezetéknevre való rákérdezés kapcsán úgy nyilatkozott: „Ezeket szeretném egyelőre homályban tartani, ugyanis nem nekem kell kimondani a neveket”.

Az interjú ezt követő részében az alperes arról beszélt, találkozott a miniszterelnökkel, akinek elmondta, mit tud az ügyről, aki megerősítette, „a története nagyfokú azonosságot mutat azzal, ami az ő fejében jár”. A továbbiakban az alperes közölte: „... a párt eddigi legnagyobb árulásának vagyok az egyetlen tanúja - ráadásul 2004-ben engem is elárult a párt; tudom milyen érzés, ha valakit társai szolgálatnak ki”. Az újságíró kérdésére adott további válaszából kitűnően az utónevükön megjelölt személyeket tekintette az „/**település neve**/-i beszéd” kiszivárogtatójának.

Ezt követően a cikk írója beszámolt arról, hogy az interjú felvétele után a keresztnévvel beazonosítható, 2006-ban felsővezetői pozíciót betöltő pártpolitikusokat megkeresték, akik közül **(felperes neve)**, **(két másik politikus neve)** válaszolt, majd megjegyezte, „A többiek nem érezték szükségét, hogy az Őszödöt még nyomokban sem tartalmazó kérdéseinkre rögtön provokációt kiáltssanak”.

Az alperes az **(televíziós csatorna 1. neve)** **(műsor neve)** című műsorában 2014. február 25-én ismét interjút adott. A műsorvezető az alperesre utalva azzal vezette fel a műsort: „...azt mondta, hogy saját szemével látta, és saját fülével hallotta, hogy felperes neve, **(másik két politikus neve)** 2006. nyarán ott volt **(személy neve)** lakásában...” Ezt követően az alperes a **(folyóirat neve)** című újságban megjelent interjújában előadottakat tartalmilag megismételte, a beszélgetés során az ún. **/település neve**/-i beszéd kiszivárogtatásában részt vevő vezető szocialista politikusokról beszélt, nem cáfolva, hogy azok a műsorvezető által felsorolt személyek.

Az alperes 2014. február 24. napján **(település 2. neve)**en tartott sajtótájékoztatót, amelyen **(politikus neve-ra)** utalva kijelentette „Én saját szememmel láttam és fülemmel hallottam, hogy felperes neve és **(politikus 2. neve)** társaságában ott volt **(személy neve)** lakásán” (**/internetes oldal 1. neve**/.hu 2014. február 24.).

A felperes keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, az alperes valótlanul állította illetve híresztelte, hogy az **/település neve**/-i beszédként ismert dokumentum kiszivárogtatója volt, ezzel megsértette a jóhírnevét. Kérte az alperes további jogsértéstől való eltiltását, továbbá 1 000 000 Ft, valamint annak a jogsértés elkövetése időpontjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezését. Keresete indokolása szerint az alperes valótlanul állította, hogy a nagy visszhangot kiváltott, az ország közvéleményét felháborító titkos politikai beszéd kiszivárogtatója volt. A nyilvánvalóan sértő tartalmú kijelentés alkalmas nem vagyoni hátrány kiváltására.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a sérelmezett interjúban a felperest nem nevezte nevén. Előadta, különböző közéleti személyiségek és újságírók a felperest lehetséges kiszivárogtatóként nevezték meg, a felperes ezeket az állításokat nem cáfolta, e magatartásával pedig a közlés valóságtartalmát elismerte. Vitatta, hogy a közléssel okozati összefüggésben a felperes nem vagyoni hátrányt szenvedett. Kijelentése valóságának igazolására tanúbizonyítást ajánlott fel, továbbá a Nemzetbiztonsági Hivatal jelentését csatolta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, az alperes azzal, hogy a médiában - kezdetben sejtetve, majd később kétséget kizáróan - valótlanul azt állította, hogy a felperes az „/**település neve**/-i beszéd” kiszivárogtatója, megsértette a felperes jóhírnevét. Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 000 000 Ft-ot, valamint annak 2013. november 24. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a

keresetet elutasította. Kötelezte az alperest 123 500 Ft perköltség felperes javára történő megfizetésére. Határozatának indokolásában az alperesi közlést tényállításnak minősítette. Rámutatott, az alperes az első két interjúban a felperest nem nevezte meg teljes személynévvel, csupán sejtette, hogy a közlés rá vonatkozik, a tényállítás azonban sejtetéssel, utalással, célozgatással is megvalósulhat. Ennek ugyanakkor nem tulajdonított jelentőséget, mert az alperes a későbbiekben tett nyilatkozataiban már maga is teljes személynévvel jelölte meg a felperest, megismételve a kiszivárogtatással kapcsolatos állítását. Kiemelte, az alperes állítása valóságát bizonyítani nem tudta, és mivel a közlés annak tartalmát tekintve sértő, hiszen az a felperest lényegében árulónak minősíti, az alperes jogsértést követett el. Mindezekre figyelemmel indokoltnak találta a kért objektív szankciók alkalmazását.

Rámutatott, a jogsértés önmagában a nem vagyoni kártérítés iránti igényt nem alapozza meg, a károsultnak kell bizonyítania, hogy a jogellenes magatartás következtében testi vagy lelki életminősége hátrányosan megváltozott, és az így bekövetkezett hátrány csökkentéséhez, kiküszöböléséhez a nem vagyoni kártérítés megítélése indokolt. Megállapítása szerint azonban az alperes részéről elhangzott, és folyamatosan ismételt valótlán tényállítás - különösen a jogsértés elkövetésének módjára figyelemmel - köztudomásúan, külön bizonyítást nem igénylően alkalmas arra, hogy a felperes hátrányos megítélését eredményezze. A valótlán tényállítás kiemelt súlyára, annak folyamatos jellegére tekintettel az érvényesíteni kívánt összegű kárpótlást az alperes által okozott nem vagyoni hátránnyal arányban állónak találta. A kamatfizetés kezdő időpontját a jogsértés folyamatos jellegére figyelemmel - a keresettől eltérően - középárányosan határozta meg. Az alperes bizonyítási indítványát mellőzte annak elkésztettsége okán. Utalt azonban arra, a tanúkihallgatásra irányuló indítvány ettől eltekintve sem lett volna teljesíthető, mert a Nemzetbiztonsági Hivatal összefoglaló jelentéséből kitűnően a történeti tényállás felderítése gyakorlatilag lehetetlen.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a kereset teljes egészében való elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Változatlan álláspontja szerint a felperes személye az interjú alapján nem beazonosítható, másrészt annak tartalma nem jogsértő, nem alkalmas arra, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Kiemelte, a felperes által csatolt két újságcikk a felperest teljes néven nevezi ugyan, ennek a per megítélése szempontjából azonban nem lehet jelentősége, mert az újságírók őt nem keresték meg, nekik nyilatkozatot nem tett. Hangsúlyozta, a keresetlevélben megjelölt, az interjú megjelenését követő egy év elteltével elhangzott televíziós interjúban, valamint sajtótájékoztatón csak arról beszélt, hogy látta a felperest és politikustársait **(személy neve)** lakásán, és csupán a véleményeként fogalmazta azt meg, mely politikusokról hiszi azt, érintettek a kiszivárogtatásban. Kifejtette, a felperes közszereplő, e tény azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, így azt is, hogy a közszereplő politikusokkal kapcsolatban a véleménynyilvánítás szabadsága tágabb. A másodlagos fellebbezési kérelme indokaként előadta, az elsőfokú bíróság azzal, hogy mellőzte tanúbizonyítási indítványát, megfosztotta a valóság bizonyításának a lehetőségétől.

A másodfokú tárgyaláson a felperesi képviselő kizárására vonatkozó indítványt terjesztett elő arra hivatkozással, hogy a jelen perben a felperest képviselő ügyvéd ugyanannak az ügyvédi irodának a tagja, amelynek egy másik tagja az ő képviselőjét is ellátta.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, a felperes fellebbezése olyan új tényelőadást tartalmaz, amely a Pp. 235. §-a alapján a másodfokú eljárásban nem vehető figyelembe.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az ítéletábrának mindenekelőtt a felperesi képviselő kizárására vonatkozó kifogás tárgyában kellett állást foglalnia. A képviseleti jog abszolút érvényű kizárási okait a Pp. 68. § a) pontja rögzíti. E szerint nem lehet meghatalmazott

- a) aki 18. életévét még nem töltötte be;
- b) akit jogerős bírói ítélet a közügyektől eltiltott;
- c) akit a bíróság jogerősen gondnokság alá helyezett.

A jelen perben e kizárási okok egyike sem áll fenn.

A jogirodalom szerint relatív összeférhetetlenség esete állhat fenn, ha ugyanazon ügyvédi iroda tagjai az ugyanazon ügyben ellenérdekű feleket képviselik. Ez a helyzet a perbeli esetben nem áll fenn, hiszen a jelen ügyben sem az elsőfokú eljárásban, sem a másodfokú eljárásban nem a Bárándy és Társai Ügyvédi Iroda képviselte az alperest. Annak, hogy az alperes képviseletét más ügyben a felperes személyétől eltérő ellenérdekű féllel szemben a Bárándy és Társai Ügyvédi Iroda tagja látja el, a jelen perben nem teszi kizárttá a meghatalmazottak köréből a Bárándy és Társai Ügyvédi Irodát (Polgári perrendtartás magyarázata I. kötet 476. oldal, Komplex Kiadó Jogi és Üzleti Tartalomszolgáltató Kft. Budapest, 2007.).

Az ítéletábra előrebocsátja, a jelen pernek nem képezte tárgyát az alperes **(televíziós csatorna 1. neve) (műsor neve)** című műsorában 2013. május 23. napján, az **(televíziós csatorna 2. neve) csatorna (műsor 2. neve)** című műsorában 2013. május 24. napján, valamint a **(internetes oldal 2. neve).hu**-nak adott interjúban tett nyilatkozatai, azokra a felperes bizonyítékként sem hivatkozott, tartalmuk a perben ismertetésre nem került, ezért az ítéletábra az elsőfokú ítélet történeti tényállásából az erre vonatkozó megállapításokat mellőzte. Kiegészítette ugyanakkor a per tárgyává tett, az **(televíziós csatorna 1. neve) (műsor neve)** című műsorában 2014. április 25. napján az alperessel készült interjú tartalmával, továbbá beszerezte és az iratokhoz csatolta a kereset alapjául szolgáló, a **(folyóirat neve)**ban megjelent cikk szövegét.

A tényállás fentiek szerinti pontosításának a szükségessége azonban nem érinti az elsőfokú bíróság érdemi döntésének a helyességét, az ítéletábra azzal és annak kifejtett indokaival is egyetért.

A jelen ügyben alkalmazandó 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 78. § (2) bekezdése értelmében a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tény állít, hírszél, vagy való tény hamis színben tüntet fel.

A Legfelsőbb Bíróság személyiségvédelmi perekben is alkalmazandó PK 13. számú állásfoglalásának I. pontja értelmében igényérvényesítésre az jogosult, akire a jogsértő közlés vonatkozik. Az igényérvényesítésnek nem feltétele az adott személy név szerinti feltüntetése, valakinek a személyére egyéb módon, nevének megjelölése nélkül is lehet utalni. A közlés a számára ilyen esetben is sérelmes lehet, ezért személyiségvédelmi igényt az is érvényesíthet, akit név szerint nem jelöltek meg, ha a közlés a személyére vonatkozik, a személyét érinti, feltéve, hogy személye a kifogásolt közlés tartalmából valamilyen módon felismerhető. A jelen esetben az alperes elsődleges védekezése arra irányult, hogy a per tárgyává tett interjú közlője a **(folyóirat neve)** nevű újságban illetve az **(műsor neve)** című műsorban adott interjúban a felperest nem teljes névvel jelölte meg, ezért személye nem volt azonosítható. Ezt cáfolja az a tény, hogy a **(folyóirat neve)** című lap újságírója - mint magából a cikkből kitűnik - az elhangzottak kapcsán a felperest is megkereste, ez igazolja, hogy az interjúban elhangzottakkal a felperes személye összefüggésbe hozható. A jogsértés megállapíthatósága tekintetében annak nincs jelentősége, hogy milyen széles körben hozzák az érintett személyt összefüggésbe a sértő kijelentéssel. Lényeges továbbá, hogy az

alperes ugyan arra hivatkozik, hogy a közlés nem a felperesre vonatkozott, ugyanakkor védekezése szerint a kifogásolt közlés valós, azaz állítja, hogy a felperes részt vett az ún. **/település neve/-i** beszéd kiszivároztatásában.

Az **(televíziós csatorna 1. neve) (műsor neve)** című műsorában 2014. április 25. napján a műsorvezető felvezetőjében egyértelműen megnevezte a felperest az **/település neve/-i** beszéd kiszivároztatásával összefüggésben, az alperes e kijelentést nem cáfolta, lényegében megismételte a **(folyóirat neve)** című lapban megjelent interjúban előadottakat. Mindezzel - ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította - sejtette, hogy a felperesre vonatkozik a közlése, a 2014. február 24. napján tartott sajtótájékoztatón pedig már teljes névvel meg is nevezte a felperest.

Téves az az alperesi érvelés, hogy az általa előadottak véleménynyilvánításként értékelendők. Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen kifejtette a tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolásának szempontjait, és azok figyelembevételével értékelve a kifogásolt közlést, helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az tényállításnak minősül. Erre tekintettel nincs jelentősége a felperes közszereplői minőségének, a valótlan és hátrányos megítélés kiváltására alkalmas tényállítás esetén ugyanis a közszereplő ugyanolyan feltételekkel jogosult személyiségi jogvédelemre, mint bármely más személy (BDT2005. 1278). A közszereplőkkel szembeni magasabb tűrési küszöb kizárólag a velük szembeni véleménynyilvánítás során érvényesül. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, hogy a közlés annak tartalmát illetően sértő.

Megalapozottan mellőzte az elsőfokú bíróság a felajánlott tanúbizonyítást, a Nemzetbiztonsági Hivaltól származó dokumentumok tartalmára figyelemmel ugyanis nem várható, hogy az alperes által kihallgatni kért tanúk vallomásai a tényállítás valóságának igazolására alkalmasak lennének.

Mindezekre figyelemmel megalapozottan döntött az elsőfokú bíróság a keresetben kért objektív és szubjektív szankciók alkalmazásáról. Okszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a perbeli tartalmú valótlan nyilatkozat köztudomásúan alkalmas a hátrányos megítélés kiváltására. A fellebbezés kifejezetten nem támadja a megítélt nem vagyoni kárpótlás összecszerűségét, az ítéletábla e vonatkozásban is egyetért az elsőfokú ítéletben foglaltakkal, csupán visszautal annak indokaira.

A keresetlevélhez mellékelte **(internetes oldal 3. és 4. neve)** hírportálokon közzétett cikkek nem képezték a jelen per tárgyát, ezért nincs jelentősége annak a fellebbezési előadásnak, hogy az alperes nyilatkozott-e az újságíróknak vagy sem. Ugyanakkor helytállóan hivatkozik a felperes ellenkérelmében arra, hogy az erre vonatkozó fellebbezési előadás olyan új tényállításnak minősül, amelynek érdemi vizsgálatára a Pp. 235. § (1) bekezdésében írtak miatt a másodfokú eljárásban ettől függetlenül sem kerülhetne sor.

A kifejtettek tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes jogi képviselőjével felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-a szerint megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltségének, valamint az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a feljegyzett másodfokú eljárási illetéknek a megfizetésére.

S z e g e d , 2015. szeptember 17.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró